

INEDITE IMAGINI DINTR-O „FAMILIENKRONIK”. GHICULEȘTII LA BUZĂU ȘI RÂMNICU SĂRAT

Marilena Gaiță
Alexandru Gaiță

The powerfull family Ghica, was involved over times, in social and political life of the country, begining, with the XVII-th century. In the Buzău's area there will be present, through acquisition of great imobiliare proprieties, starting with the XVIII-th century. The one who will tie in a specially mode to the Carpat Curvature regions, will be Dimitrie I. Ghica, writer's son, and all this is due to his marriage to melania Crețulescu that will bring him as marriage portion Topliceni estrade.

D.I. Ghica in his long professional diplomatic career, dotted, with this presence in Occident but also in the Eastern countries especially in Athens; he will be apart of the exceptional translator and on outstanding artist of photographic art unknown till now in such a hypostasis.

The archives from Buzău hold from the old house from Topliceni three unpublished photo albums with instantaneous pictures archived in Turkey, austro-Hungary, Romania and Greece. The iconography in remembers photo albums bring forgotten faces from on interesting age from more then one hundred years ago. So, by his work D.I. Ghica succeded impending to the future people, events and places, that now come to complete the documentary information, fulfilling a period of a special beauty.

Din Albania secolului al XVII-lea veni-va, la nord de bătrânul Istru, o familie care prin reprezentanții numeroși și-aparte se va integra, rapid și natural, în societatea românească¹. Primele legături matrimoniale se vor realiza cu boierimea noastră, începând cu Gr. Ghica sub Vodă Lupu și, mai apoi, sub domnitorul Gh. Ghica (1660-1664, 1672-1673) care va deveni cunoscut marelui spătar Toderășcu Sturdza. Pe bună dreptate se sublinia că „legăturile de rudenie au avut un important rol politic în Evul Mediu, când înrudirile dintre diverse familii și case domnitoare, regale sau imperiale consfințeau și alianțe politice dintre aceste case și familii”².

În zona buzoiană, Ghiculeștii apar de pe la sfârșitul secolului al XVIII-lea când, la alegerea muntelui Penteleu este amintit Dimitrie Ghica³. Acesta, după 1802, va fi ctitor la Poiana Mărului, dar și la Găvanele, aici avându-l alături mult mai târziu, pe vărul său Costache ((1804-1867), cel căsătorit cu Sultana Costescu. Marele și distrugătorul cutremur din octombrie 1802 îl adusese pe umilul, dar răzbunătorul egumen Clement la ușa Ghiculescului și stăruința-i nu-i va fi fost în zadar, pentru că pisană monumentului amintește și de „mai multă cheltuială” făcută de cei doi Ghiculești pentru Găvanele. Îi va purta de grijă marele ban schitului și mai târziu, când va interveni la Ministerul Cultelor pentru niște instrucțiuni ale Episcopiei. Rușavățul se va fi aflat în posesia părinților scriitorului

¹ Ion Ghica, *Opere*, vol I. București, 1956, p. 342.

² Nicolae Stoicescu, *Legăturile de rudenie dintre domni și marea boierime și importanța lor pentru istoria politică a Țării Românești și Moldovei (sec. XV - începutul sec. XVIII)*, în „Danubius”, V, 1971, p. 101.

³ Arhivele Naționale București, fond Episcopia Buzăului, pach. XXXVII.

Ion Ghica – marele ban Dimitrie și Maria Câmpineanu - încă înainte de 1830, la fel ca și Penteleul. Un văr al marelui ban – din fieful de la Ghergani dâmbovițeni, Grigore – va cumpăra de la Al. Bagdat, în 1819, unele moșii la Livada, Neculele și Goicet, moșii care mai înainte se aflaseră în posesia lui Grigore, din puternica familie a Robeștilor.

Profesorul C. Dumitrescu amintește - în imensul său „Material documentar” – că, la 1875, fosta Ec. Ghica, acum soția lui N. Mavrocordat, primea moșiile Arsele și Spiriduș de la Siriu, moșii pe care peste nouă ani le va vinde, pentru o sumă deosebită, marelui latifundiar care a fost colonelul D.D. Maican⁴. Acesta va cumpăra Penteleul, Ivănețul, Piciorul Caprei, Podul Calului etc. de la Sofia Solomon, moștenitoarea Beizadelei Ghica. De reținut este și faptul că tatăl Beizadelei, C. Gr. Ghica, le cumpărase în urma unei licitații organizate de Charles Philipart, reprezentantul Băncii Europene din Bruxelles.

Moșia episcopală de lângă oraș îl va avea ca vecin, la 1817, pe un alt Ghica, și anume, pe marele vistiernic Alexandru, iar la 1839, tot acestuia i se va hotărâni moșia Frasinul (Negreasca-Groșani).

Al. Ghica (1790-1857), zis și „Căciulă mare”, stăpâna la 1820 o altă imensă moșie, care se întindea între Stâlpu – Costești – Movila Banului – Buzău, moșie pe care o va vinde lui Gr. Monteoru (fost Constantinescu, fost Stavride), socrul viitorului prim-ministru dr. C. Angelescu. Tot „Căciulă mare” va înființa, la 1828, satul Sătucu, când își va aduce aici o parte din țărani de pe moșiile din zona de munte. O urmașă a sa – Zoe Al. Ghica – va ridica, în 1857, o biserică aici – ce va avea inițial hramul „Sfântul Nicolae” – după ce, cu un an mai înainte, arendase lui Toma Hristu moșia Căndeștii de Sus, unde, în iulie 1848, se va petrece incidentul dintre ginerele lui Al. Ghica și comisarul de propagandă Vasile Caloian⁵.

Spre 1850, Aristide Ghica va propune un schimb de moșii Episcopiei, el oferind Simileasca pentru Maxenu⁶. Din actul de hotărânicie al moșiei Ojasca, de la 1905, ce aparținea lui C.C. Iarca (1855-1940), rezultă că moșia Căndeștii de Sus se află în proprietatea marelui logofăt Alecu Ghica, iar la data menționată intrase în proprietatea avocatului M. Antonescu, viitorul ministru conservator de la 1921. Basil Iorgulescu amintea și el de casa de la Varlaam, proprietatea lui Costache Ghica ce avea în stăpânire și o parte din Penteleu⁷. Probabil stimulată, și Mihailache Ghica va cumpăra doi munți – Curu Muntelui Roșu și Gropșoarele din Prahova, vânzător fiind buzoianul Manolache Hrisoscoleu⁸.

⁴ Arhivele Naționale Buzău, Colecția documente, pach. XI, vol. XVII F.

⁵ Alexandru Gaiță, 1848. *Oameni, fapte și întâmplări la Rm. Sărat și Buzău*, în „Opinia” (Buzău), VIII, nr. 2165-2187, iunie-iulie 2000.

⁶ Marele ban Aristide va arenda lui Mihail Hagi Cutuchi, la 14 martie 1840, moșia Policiori, pe care o promise de zestre. Arenda se făcea pe cinci ani, pentru suma de 450 de galbeni împărțiți pe an dar condiția scutirii de clacă și dijmă a preoților, țarcovnicilor și a trei pădurari. În 25 martie 1856 Aristide Al. Ghica va vinde, pentru 10.500 de galbeni, policiorii serdarului Ion Marghiloman, tatăl viitorului prim-ministru.

⁷ Basil Iorgulescu, *Dicționar geografic, statistic și istoric al județului Buzău*, București, 1892, p. 39.

⁸ Arhivele Naționale București, fond Mănăstirea Cheia, pach. III, doc. 15.

Postelnicul Ion Ghica va fi și el prezent la Buzău, în 4 septembrie 1843 când, prin căsătorie cu Eufrosina, fiica lui Gh. Filipescu, primea ca moșie zestrea Căldărăștii, moșie ce sub Cuza va reveni țăranilor de aici. Conform documentelor din fondul Sărățeanu, aflat în Arhivele Istorice Centrale, la 1863, cu proprietăți la Stâlp, dar și la Pleșcoi, este amintită și Lucșița Ghica, probabil fata lui Gr. Ghica și soție a marchizului de l'Aubespine Sully. Alte legături ale neamului Ghica cu Buzăul s-au datorat și căsătoriei Alexandrinei M.G. Ea era fiica lt. col. Mihai C. Ghica și a Elenei Văcărescu și prin soacra sa – Elena Slătineanu – ajungea proprietara moșiilor de la Câmpulunganca, Valea Hotarului și Mocești.

La Tribunalul buzoian, în 1877, se vor afla pe rol trei procese în care vor fi implicați Ghiculeștii. Fiul Beizadelei - Gh. C. Ghica -, care avea în arendă moșia de la Baba Ana, - se judeca cu Petre P. Filitti de la Stâlp, pentru o datorie, iar Beizadeaua începea un greu proces pentru Penteleu cu moșnenii din Păltineni. Un reprezentant al familiei Neculescu – Alexandru - începea și el un proces pentru moșia Luciu cu Ion A. Ghica, iar Eliza, fiica lui Vladimir Ghica, cerea legalizarea actului de ipotecă pentru moșia sa de la Mărăcineni în aceeași perioadă. Marele potentat Gr. Monteoru (1831-1898) va veni și el în conflict cu un reprezentant al numerosului neam Ghica, pentru o tulburare de posesie, la 1894. Cu un an mai înainte, la Topliceni, pe volumul „Istoriile lui Herodot”, Dimitrie Ion Ghica (25.III.1848 – 28.IX.1914) făcea următoarea dedicație „părintelui meu, sub a cărui domnie, la Samos, am vizitat în copilărie locul de naștere al lui Herodot și ruinele coloniilor elene din Asia Mică”⁹.

Dimitrie era băiatul mai mare al scriitorului și al Alexandrinei (Sașa) Mavros (1830-1926). Cuplul a avut mai mulți copii, Maria, decedată la naștere (1849), Maria (1851-1937), căsătorită cu G. Sturdza Miclăușani (1852-1909), Eliza (1852-1928), Alexandrina (1854-1858), Scarlat (1856-1948), căsătorit cu Maria Grădișteanu și apoi cu Elena Burki, Nicolae (1857), Ana (1859-1944), căsătorită cu ofițerul Romulus Magheru (1847-1897), Nicolae (1862-1943), căsătorit cu Maria Patazuri și apoi cu Irina Cantacuzino, și ultimul, Alexandru, căsătorit cu Elena Catargi. Descendenții de până azi ai scriitorului au ajuns la aproape o sută, dintre care amintim 20 de nepoți, 24 de strănepoți etc.¹⁰. Sora bunicii – Elena Dudescu - în copilăria lui Ion Ghica îl pune pe acesta să-i citească vechi documente de familie, stârnindu-i acestuia o pasiune pentru genealogie. Bătrâna doamnă îi spunea: „Noi, cu toți boierii cei mari, suntem rudă cu Căndeștii, și cu Bărcăneștii, și cu Câmpenii, și cu Filipeștii și cu Cantemireștii”.

Momentele amintite se vor concretiza spre 1835 – 1842, prin fișarea de către tânărul Ghica a peste 30 de familii din Moldova și Țara Românească. Rezultă astfel înrudirea cu familiile Bașotă, Buhuși, Balș, Bogdan, Buzescu, Brăiloiu, Cândescu, Comănescu, Costachi, Cuza, Crețulescu, Caragea, Duca, Donici. Du-

⁹ Radu Sc. Greceanu, *Din istoria relațiilor româno-elene (1898-1905). Fondul Dimitrie I. Ghica (Acte diplomatice)*, în A. I. I. „A. D. Xenopol”, XXXII. 1995, p. 299.

¹⁰ Mihai Sorin Rădulescu, *Elita liberală românească (1866-1900)*, București, 1998, p. 36

descu, Dabija, Fălcoianu, Filipescu, Greceanu, Guliano, Paladi, Ramadan, Raco-viță, Ruset etc.

Până în martie 1849 Dimitrie va fi crescut de bunica sa Maria Ghica (Câmpeanu) în fieful dâmbovițean, iar după decesul acesteia va fi preluat de sora scriitorului, Maria Olănescu, care, în noiembrie același an, îl va trimite la Constantinopol unde, acum, i se aflau părinții exilați. În luna august vor fi prezenți cu toții pe insula Samos, unde Ion Ghica va primi, doi ani mai târziu, titlul de bey. La 1857, însoțit de mama sa, Dimitrie este adus în țară, dar nu poate fi înscris în nici o școală. Pe de altă parte, o altă „misiune” a mamei sale era și aceea de a sonda realitățile politice și de punere la punct a unor chestiuni legate de situația propriilor moșii. În problemă va interveni Ion Bălăceanu, cel de la Boldu, care, în aprilie și mai 1857, i se va adresa lui Ion Ghica, la Constantinopol, descriindu-l pe micul Dimitrie ca pe un copil extrem de inteligent și vivace și pe care, în opinia sa, ar fi fost mai bine să-l arunce în Marea Neagră „que le confiera Mrs. Arzaki, Poenaru, Costa Foru et I. Florescu. J'ai eu le bonheur de vous procurer un excellent precepteur. C'est un jeune homme de coeur, de bon sens et d'une instruction remarquable.”¹¹

Din scrisorile de la Academie, rezultă că acesta era un oarecare Popescu. În 1859, Dimitrie se va întoarce în țară și timp de trei ani va urma cursuri în particular și la Colegiul Sf. Sava, pentru ca la 1862 să fie trimis în Anglia, la Wellington College, prin intervenția ambasadorului englez la Constantinopol, Straford Canning de Redcliffe (1786-1880) vecin și de nădejde prieten al lui Ion Ghica.

Un amănunt, azi uitat, se reține din vacanțele lui Dimitrie, petrecute la Londra pe vremea studenției. Aici, el va deveni curierul lui Charles Dickens, ducându-i acestuia șpalturile la tipografie¹². Banii primiți pentru această alergătură nu vor fi nici pe departe la nivelul unei sume rezonabile, scriitorul fiind o mână foarte strânsă. Calitățile intelectuale ale lui Dimitrie îi vor permite susținerea concursului de admitere la Cambridge, la Trinity College (1867) unde, după patru ani, își va lua licența cu Magna cum laude, dar și cu doctoratul (Master of Art) în științe sociale și politice. Întors în țară, va susține un examen pentru ocuparea catedrei de filosofie de la Universitatea din Iași, dar fără succes. Totuși, anul 1873 îi va aduce și o bucurie, dar și legarea sufletească de meleagurile de la Curbură. Acum el se va căsători cu Melania Kretzulescu (1852-1935), vara sa, fiica lui Constantin Kretzulescu (22.V.1809-12.III.1884) și a Luxandrei Dedulescu.

Socrul lui Dimitrie era fiul marelui logofăt al credinței, de la 1830 – Al. Kretzulescu – și al Ancăi Câmpineanu, sora lui Ion Câmpineanu. Kretzuleștii s-au aflat și ei în vârtoarea evenimentelor de la '48, iar la 1857, Constantin figura ca alegător la Topliceni (Rm. Sărat), unde era proprietarul moșiilor Toneștii de Jos și Topliceni, moșii care îi aduceau un venit anual de 1.500 de galbeni. Din căsătoria sa

---

¹¹ Arazaki va fi viitorul prim-ministru interimar de la 1862, după tragica pagină a asasinării lui Barbu Catargiu.

¹² Radu Sc. Greceanu, *op. cit.* p. 300.

cu Luxandra Dedulescu a avut un fiu, Leonard, și patru fiice. Abigael se va căsători cu Ed. Lyone Green, Melania cu Dimitrie I. Ghica, Sultana cu G. Manu și Zoe cu George Bengescu. În 3 martie 1857, viitorul socru al lui Dimitrie I. Ghica devenise președintele Comitetului Central al Unirii și, apoi, deputat în Adunarea Electivă de la 1859. Va deveni ministru la Culte și Instrucțiune, în primăvara aceluiași an și, din 27 martie, până la 6 martie, prim-ministru. Această funcție o va mai ocupa și la 1867. O caracterizare dură, și poate prea puțin meritată, i-o va face Talleyrand-Perigord: „Un om onest, dar de inteligență mediocră”. De reținut că și fratele lui Constantin Nicolae Kretzulescu - a fost ministru și prim-ministru, în această epocă, fiind perceput ca un cuzist convins.

În dota pe care o va face fiicei sale, Kretzulescu va include, în afara caselor de la Buzău, de pe strada Victoriei, și moșia Sgârçiți, de la Topliceni. Moșia va fi dată în arendă, conform lui George Pațurcă, chiar la 1873 lui Pavel Robescu, apoi lui Ghiță Hristodoreanu (1888) și peste zece ani lui Gh. Codreanu. La 12 octombrie, căpitanul Gh. Dumitrescu, ofițer topograf la Institutul Geografic al Armatei, executa planul izlazului comunal de la Sgârçiți. Peste un an, Melania Ghica vindea 64,5 ha din acest izlaz către Primăria Sgârçiți, în două trupuri – Valea Lungă și Crivina. Obștea locuitorilor din Sgârçiți și din Plevna a fost aceea care va achiziționa pământul prin reprezentantul ei, notarul de la Sgârçiți. Prima mare configurație mondială va duce la o serie de distrugerii la conacul și la moșia Melaniei, pagube pe care aceasta le va estima la 200.000 de lei. Pe lângă moșie, în dotă, Melania mai primise și pădurea de 112 ha, vechea proprietate a familiei Crețulescu, ce se învecina la nord cu Gr. Protopopescu și la est cu vila lui Toma Bagdat și Petrache Popescu.

Tatăl Melaniei mai apare în documentele arhivelor buzoiene și la 1874 când, împreună cu fratele său Nicolae, împărțeau averea rămasă de pe urma altui frate, Scarlat, care își făcea testamentul în 5 iunie 1869. Astfel, în afara caselor din București, Constantin mai primea și moșia Vișani, de la Rm. Sărat, „cu toate trupurile la câmp”, dar și munții Jepii Mari și Mici, Sorica etc. din Prahova. Tribunalul Ilfov, Secția a II-a, sub. nr. 3947, în 26 iulie 1874, autentifica actul de partaj dintre cei doi frați. Revenind la D.I. Ghica, acesta, încă de pe vremea studenției, începuse să traducă din W. Shakespeare și din alți autori englezi, sub imboldul tatălui, care era pe atunci directorul Teatrului din Capitală. Totuși, traducerile din greacă îi vor aduce, la 1880, premiul Zappa al Academiei. Tipărirea operelor lui Herodot, bilingv, s-a efectuat în mai mult de un deceniu și din scrisorile lui Ion Bianu rezultă și munca discretă, dar minuțioasă, a lui Dimitrie la planurile și hărțile ce însoțeau cele patru volume imprimate la București, Viena și Leipzig. Oarecum decepționat după eșecul de la Iași, D.I. Ghica se va angaja din nou pe drumul Londrei, unde se va angaja la cabinetul numismatic de la British Museum¹³. Urmarea târzie va fi un catalog, al colecției părintești și ale pieselor sale, ce încă se

---

¹³ *Ibidem*, p. 301.

mai poate consulta la Muzeul României. În urma repetatelor demersuri ale părintelui său, Dimitrie se va întoarce la 1879 în țară, lasându-se în politică de partea liberalilor. Opțiunea s-a datorat și legăturilor de rudenie cu D.A. Sturdza (1833-1914), a cărei soție, Zoe, îi era vară primară, dar și lui G. Sturdza Miclăușeni, care îi era cumnat. Nu va avea succes și pe la 1883 va intra în diplomatie, începându-și cariera la Berlin ca secretar și mai apoi consilier, până va fi chemat în centrală.

Peste un an va ocupa postul de consilier la Legația de la Constantinopol, urmând vechi traiecte părintești în hățișul diplomatic de pe Bosfor¹⁴. Fotografiiile realizate de el în această perioadă vin să ne aducă și o altă latură a celui care a fost omul de aleasă cultură D.I.Ghica¹⁵. După o scurtă perioadă, 1896-1898, în Ministerul de Externe, este numit, în iulie, ministru plenipotențiar la Atena, până în aprilie 1905, cu un „interregnum” între aprilie 1900 și iunie 1901.

Întreruperea s-a datorat celei de a doua încercări de a intra ca profesor la universitatea de la Iași, la catedra de limba și literatura greacă. Concursul va fi însă câștigat de mai tânărul Demetru N. Burileanu, ce se putea dedica, în opinia comisiei, în întregime, catedrei. Nu putem dovedi, dar, în opinia noastră, eșecurile sale se datorau mai mult unor vechi ranchiune, din capitala moldavă, față de părintele său. Dacă se poate pune pe seama dorinței de comunicare a lui Dimitrie insistența de a deveni profesor universitar, credem că mai degrabă el dorea să pună capăt, acum, spre anii maturității depline, peregrinărilor, el fiind perfect definit de dictonul Meden agan (Fără excесе).

Ca un moment deosebit va interveni, în 1894, alegerea sa ca membru în senatul universităților de la Cambridge și Oxford, ceea ce spune destul de mult. Din perioada ateneană au mai supraviețuit către noi, în copie, o serie de rapoarte ale sale referitoare la unele mișcări politice din Balcani, în care se aflau implicați și cuțovlahii. Astfel, „Liga albaneză” era dispusă a recunoaște egalitatea în drepturi a sârbilor și românilor dacă aceștia ar fi susținut, în fața Sublimei Porți, autonomia Albaniei și Macedoniei.

Problemele veșnic complicate din Balcani erau corect raportate la București, de către D.I. Ghica, însoțite, de cele mai multe ori, și de reacții ale presei din zonă. Ștraifuri din ziare ca „Asty” și chiar din „Sckiperia”, ce apărea la noi, „Neologos” plecau spre București pentru o mai limpede receptare. Ultimul periodic ducea o puternică campanie împotriva aromânilor macedoneni și, mai ales, împotriva lui Apostol Mărgărit, cel ce revigorase învățământul românesc din Balcani, spre disperarea Atenei. Cu ură, cotidianul grec amintea de școlile românești din Balcani de la Bitolia, Crușeva, Moscopole – unde am avut Academie înaintea celor de la București și Iași, - Veria, Magarova, Târnava, dar și cele din mediul rural, ca Avdela, Sanmarina, Grevena, Perivoli etc. Deși încă din ianuarie 1901 D.I. Ghica predase către D. Penescu situația Legației, totuși, înainte de întoarcerea în țară, el va avea o întrevedere cu A. Romanos, ministrul de Externe grec care îl asigura, ipocrit,

---

¹⁴ *Ibidem*

¹⁵ Alexandru Gaită, *Dimitrie Ghica, artist al fotografiei*, în „Carnet literar”, (Buzău), nr. 11/1999, p. 13.

de întregul sprijin vizavi de comunitățile aromânești din Balcani, deși în același timp protesta împotriva activității consulului nostru Metta, din Bitolia.

Pasiunea pentru numismatică și antichități îl va fi făcut pe D.I. Ghica destul de cunoscut, de unde și invitațiile ce le va primi, de a participa la diferite congrese de profil organizate de numeroasele misiuni arheologice străine din Grecia. Ca orice diplomat, s-a aflat în strânse contacte cu colegii de la celelalte ambasade, dar el va avea mereu un ascendent prin foarte buna cunoaștere a limbii grecești antice și moderne, a culturii vechii Elade, a contactelor mai vechi cu casa Regală și cu reprezentanți ai vechii nobilimi elene.

O ranchiună conservatoare ducea la 9/23 aprilie 1905 la chemarea sa din post. La întoarcerea în țară, va demisiona din diplomatie, după mai bine de două decenii de fructuoasă activitate, pasionându-se din nou de politică și devenind președintele organizației liberale râmnicene.

Cu multă dragoste s-a ocupat și de un hobby, ce la acea vreme nu era la îndemâna oricui – fotografiatul. Destul de repede va depăși stadiul de amator, manifestându-se ca un adevărat profesionist. Datorită acestei pasiuni avem, la Buzău, fotografii executate de el la Atena și Topliceni (1899), în Anglia, iar la 1913 îi putem chiar stabili itinerariul, începând cu București, Sinaia, Moara Domnească, Cambridge (Trinity College), Casa Kennedy, Capela de la King's College, Suffolk, Londra (piața din fața hotelului Grosvenor), Budapesta, Topliceni și Balaci. Totodată, recunoaștem în multe fotografii personaje apropiate lui D.I. Ghica, ca Vera von Xilander, ruda sa Alexis Rangabe – cel legat de valorosul volum „Livre d'or de la noblesse Phanariote en Grece, en Roumanie, en Roussie et en Turquie”.-, Margot Catargi, Lucky Eder, Teodor (Dorel) Balș, C. Greceanu, Tinca Niculescu, Scerbacev și alții.

În anul următor îl găsim, între mai și august, cu aparatul său la București și Călimănești. Aici, mai mult ca sigur, aflându-se la tratament pentru suferința pentru care se va și opera, ajungând, din păcate, la uremie, pentru că, fatidic, sunase acel Orologio della morte. D.I. Ghica s-a ocupat de moșia zezrală de la Topliceni cu o deosebită atenție pentru că, în general, ea îi va permite ridicarea imobilului din Capitală, pe care îl va fotografia cu drag, proiectul aparținându-i fiului său, ing. Ion D.I. Ghica (1874-1971), care se va căsători cu Elena Cantacuzino. Trei nepoți – Radu, Tudor și Maria – va avea Dimitrie după fiica sa Alexandra (1876-1969), căsătorită cu Scarlat Greceanu (1875-1957). Aceasta din urmă va adnota lucrarea lui O.G. Lecca - „Genealogia a 100 de case din Țara Românească și Moldova”, apărută la 1911 – amintind de încă o fată a lui Dimitrie, Constanța, decedată la 1878 și al cărui mormânt îl va fotografia spre 1899.

Demersul nostru în a prezenta un neam, o familie ce a avut și are deviza blazonală „Labor omnia vincit improbus” sperăm să nu fi fost o „Glanca eis Athenas” (A doua bufniță la Atena) – așa cum, în vechime, spunea Aristofan – ci, mai degrabă, o altă contribuție la o mai amplă viitoare „Familienkronik”.

Rude și prieteni de familie

Stejarul din fața
conacului de la Ghergani

Balaci - 24.10.1913

**Petre Popescu, Zoe Popescu
(Ghica) și Dan Popescu**

București. Ghiculeștii și rudele lor,
pe treptele casei